

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSA Anna Kalbarczyk

Sędziowie SA Ewa Jethon

SA Katarzyna Capałowska (spr.)

Protokolant: sekr. sąd Joanna Zdanowska

przy udziale prokuratora Szymona Liszewskiego

oraz oskarżyciela posiłkowego P. T. (1)

po rozpoznaniu 9 kwietnia 2021 r.

sprawy

D. S. (1), urodz. (...) w W., syna J. i S.

oskarżonego z art. 156§1 pkt. 2 kk w zw. z art. 64§1kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 21 kwietnia 2020 r. sygn. XVIII K 253/19

- 1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**
- 2. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa;**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. – R. C. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł w tym 23 % VAT tytułem obrony z urzędu oskarżonego D. S. (1) w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 220/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 kwietnia 2021 r. o sygn.XVIII K 253/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie prowadzono postępowania dowodowego.		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie prowadzono postępowania dowodowego.			

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego w części dotyczącej zarzutów przedstawionych przedmiotowemu orzeczeniu wskazywała na:</p> <p>1) obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kodeksu postępowania karnego</p> <p>poprzez dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego D. S. (1) złożonych na rozprawie w dniu 06 lutego 2020 r. w wyniku czego sąd bezpodstawnie uznał za fałszywe wyjaśnienia oskarżonego mimo, iż ten ujawnił sprawcę pobicia pokrzywdzonego wskazując na J. K., która w toku postępowania przygotowawczego miała postawione zarzuty</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

pobicia pokrzywdzonego i wnioskowany przez prokuraturę areszt tymczasowy, a co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych co do przypisania oskarżonemu sprawstwa pobicia P. T. (1),

2) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż na rozprawie w dniu 06 lutego 2020 r. „Oskarżony nie pokusił się o wyjaśnienie przyczyn tak radykalnej zmiany wyjaśnień przy okazji ich złożenia.” podczas gdy oskarżony w sposób szczegółowy i przekonywujący wyjaśnił, iż „Tak jak napisałem, nie złożyłem wcześniej takich wyjaśnień, bo byłem zakochany, nie chciałem, żeby J. K. poniosła odpowiedzialność karną, ale moim zdaniem nie może być tak, że ja jestem odpowiedzialny za wszystko. Dokładnej daty nie pamiętam kiedy przestałem być zakochany w J. K., ale po zatrzymaniu, w jakimś 2019r. to było, to było po zakończeniu śledztwa, przed pierwszą rozprawą. Dopiero teraz do mnie dotarło, że coś takiego powinienem zeznać, bo odpowiadam za wszystko sam.”, a które to błędne ustalenia faktyczne w konsekwencji doprowadziły do uznania przez sąd, iż wyjaśnienia oskarżonego „Nie mogą one zostać uznane za wiarygodne”,

3) obrazę przepisów postępowania tj. art. 7, art. 410 kodeksu postępowania karnego poprzez dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego D. S. (1) złożonych na rozprawie w dniu 06 lutego 2020 r. z pominięciem części okoliczności przedstawianych przez różnych świadków, w wyniku czego sąd uznał za fałszywe wyjaśnienia oskarżonego wskazującego, że „Chciałbym powiedzieć, że ja

pokrzywdzonego P. T. (1) tylko ściągnąłem z piętra na parter trzymając go pod pachami, J. K. biła go rękoma, nogami, kopała po głowie." mimo, że wyjaśnienia te korespondują ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami świadków S. Ś., M. P., A. S., którzy potwierdzili, że podczas zdarzenia pobicia P. T. (1) słyszeli krzyki i bieganie kobiet, korespondują z opinią biegłej która wskazała że krwiak głowy mógł powstać na skutek różnych sytuacji, w tym kopnięcia w głowę, a co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych co do przypisania oskarżonemu sprawstwa pobicia P. T. (1),

4) obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego D. S. (1) złożonych na rozprawie w dniu 06 lutego 2020 r. w wyniku czego sąd uznał za fałszywe wyjaśnienia oskarżonego mimo, że korespondują z zeznaniami J. P., która w toku postępowania przygotowawczego zeznała, iż nie widziała sprawcy pobicia pokrzywdzonego, nie widziała również samego bicia pokrzywdzonego, ale widziała bezpośrednio po zdarzeniu osobę wybiegającą z klatki schodowej, nie odpowiadającą posturze oskarżonego, Po czym na rozprawie w dniu 06 marca 2020 r. świadek doprecyzowała, iż osoba wybiegająca w jej ocenie była sprawcą pobicia pokrzywdzonego, a co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych co do przypisania oskarżonemu sprawstwa pobicia P. T. (1),

5) obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez dowolną ocenę

wyjaśnień oskarżonego D. S. (1) w wyniku czego sąd wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczeniu zawodowemu uznał, iż bliskie relacje uczuciowe oskarżonego D. S. (1) z J. K. którzy tworzyli związek, nie stanowią racjonalnego wytłumaczenia powodów dla których oskarżony D. S. (1) na etapie postępowania przygotowawczego ukrywał przed organami fakt, iż J. K. miała swój udział w pobiciu P. T. (1), a co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych co do przypisania oskarżonemu wyłącznego sprawstwa pobicia P. T. (1),

6) obrazę przepisów postępowania tj. art. 7, art. 410 kodeksu postępowania karnego poprzez dowolną i błędną ocenę pierwszych wyjaśnień oskarżonego D. S. (1) złożonych w toku postępowania przygotowawczego oraz wyjaśnień złożonych na posiedzeniu w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania poprzez uznanie ich za w pełni wiarygodne, z pominięciem szeregu okoliczności mimo, że:

a) oskarżony podczas rozprawy głównej wyjaśnił w sposób racjonalny powody dla których wcześniej ukrywał sprawcze działania J. K. dotyczące pobicia P. T. (1) wskazując na relacje uczuciowe i towarzyskie które łączyły oskarżonego z J. K., a co potwierdza sama J. K. wskazując, iż oskarżony był jej chłopakiem,

b) oskarżony odmówił podpisania protokołu zatrzymania, protokołu przeszukania, protokołu przesłuchania z dnia 18 listopada 2018 r. oświadczając, iż bez adwokata nie podpisze żadnego

protokołu, co wskazuje, iż oskarżony od samego początku nie rozumiał i nie utożsamiał się z wyjaśnieniami spisany protokołem z dnia 18 listopada 2018 r.,

c) w toku początkowego postępowania przygotowawczego nie zapewniono oskarżonemu prawa do obrony poprzez ustanowienie obrońcy, który mógłby wyjaśnić oskarżonemu zmagającemu się z lekkim upośledzeniem umysłowym znaczenie stawianych zarzutów i który mógłby uczestniczyć w czynności przesłuchania oskarżonego w dniu 18 listopada 2018 r. i podczas posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania,

d) oskarżony na rozprawie w dniu 16 grudnia 2019 r. uzasadnił dlaczego nie podpisał wyjaśnień opisanych w protokole z dnia 18 listopada 2018 r. wskazując, iż „wtedy jak to się w prokuraturze stało to było w pośpiechu i nie byłem do końca trzeźwy („)Może strasznie nie byłem pijany w czasie przesłuchania na prokuraturze, ale czułem, że jestem pijany”,

e) oskarżony odmawiając podpisania protokołu z przesłuchania w dniu 18 listopada 2018 r. wskazywał na potrzebę zapewnienia adwokata, co przy jego stwierdzonym lekkim upośledzeniu umysłowym i przy założeniu że z jednej strony przyznawałby się w protokole przesłuchania do zarzucanych czynów a z drugiej strony odmówił podpisania protokołu przesłuchania wskazuje, iż oskarżony nie rozumiał tego co zostało zapisane w protokole przesłuchania z dnia 18 listopada 2018 r.,

f) oskarżony na rozprawie w dniu 16 grudnia 2019 r. potwierdził, iż „Nie do końca rozumiałem treść postawionych mi zarzutów.”, co koresponduje z faktem odmowy podpisania protokołu przesłuchania z dnia 18 listopada 2018 r.,

g) oskarżony na rozprawie w dniu 16 grudnia 2019 r. potwierdził, iż w toku postępowania przygotowawczego „Przyznałem się, bo chciałem, żeby to się jakoś szybko skończyło”, co koresponduje z faktem odmowy podpisania protokołu przesłuchania z dnia 18 listopada 2018 r.,

h) oskarżony na rozprawie w dniu 16 grudnia 2019 r. wyjaśnił co do posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania, iż „Czułem się bardzo źle kiedy było posiedzenie, bolał mnie brzuch, głowa mnie bolała, zawroty głowy... Nie określiłbym tego tak, że miałem wtedy kaca. Nie wiem, możliwe, że z braku leku, ja choruję na przewlekłą chorobę płuc. „

i) oskarżony na rozprawie w dniu 16 grudnia 2019 r. wyjaśnił, iż podczas posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania „powiedział to, co mu ślina na język przyniosła”

j) w postanowieniu z dnia 19 listopada 2018 r. w przedmiocie nieuwzględnienia wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania względem J. K. ujawniono, iż „D. S. (1) krzychał do J. K., aby nic nie mówiła”(przy czym w notatce urzędowej z dnia 18 listopada 2018 r. przytoczono dokładne słowa oskarżonego do J. K. („kochanie, nic nie mów”), co

wskazuje że J. K. brała udział w pobiciu P. T. (1) i w toku postępowania przywoławczego była chroniona przez oskarżonego, który ze względu na relacje uczuciowe nie ujawnił roli J. K. w pobiciu P. T. (1),

a co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych poprzez dowolne i błędne uznanie wyjaśnień złożonych przez oskarżonego w protokole przesłuchania z dnia 18 listopada 2018 r. za wiarygodne mimo, że oskarżony w toku postępowania przygotowawczego nie złożył pisemnego oświadczenia co do prawdziwości tych wyjaśnień a następnie w toku postępowania sądowego wręcz zaprzeczył tym wyjaśnieniom przedstawiając racjonalne uzasadnienie w tym zakresie, a co doprowadziło do błędnego przypisania oskarżonemu wyłącznego sprawstwa pobicia P. T. (1),

7) obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kodeksu postępowania karnego

poprzez dowolną i błędną ocenę zebranego w sprawie materiałów dowodowego w wyniku czego uznano, iż oskarżony ciągnął P. T. (1) z III piętra schodami na parter budynku trzymając za nogi i uderzając jego głową o posadzkę schodów mimo, że żaden z dowodów zgromadzonych w sprawie nie wskazuje zaistnienia powyższego zdarzenia, a co również nie potwierdza biegły sądowy uznający, iż krwiak mógł powstać w wyniku różnych sytuacji i nie musi to wynikać z uderzania głową o posadzkę, a co w konsekwencji

doprowadziło do błędnego przypisania oskarżonemu sprawstwa pobicia P. T. (1) na skutek

ściągnięcia za nogi po schodach i uderzenia głową o posadzkę,

8) obrazę przepisów postępowania tj. art. 7, art. 410 kodeksu postępowania karnego poprzez dowolną i błędną ocenę zebranego w sprawie materiałów dowodowego z pominięciem istotnych okoliczności sprawy, w wyniku czego uznano, iż oskarżony kopał i uderzał P. T. (1) w głowę Po całym ciele powodując u niego obrażenia głowy opisane w akcie oskarżenia podczas gdy:

a) żaden z dowodów zgromadzonych w sprawie nie potwierdza powyższego opisu zdarzenia, a sam oskarżony przyznał, że uderzył pokrzywdzonego maksymalnie 2-3 razy pięścią w twarz jednocześnie ujawniając, że to J. K. kopała P. T. (1) po całym ciele, w tym po głowie,

b) świadek J. P. zeznała wtoku postępowania sądowego ale również w toku postępowania przygotowawczego, iż widziała posturę osoby która biła P. T. (1) i ta sama osoba wybiegła z klatki schodowej przed przyjazdem policji, jednocześnie świadek na rozprawie na pytanie oskarżonego - nie rozpoznała u oskarżonego postury mężczyzny o którym zeznała,

c) P. T. (1) został pobity przez inne osoby przed samym zdarzeniem z 16 listopada 2018 r. co potwierdzały jego liczne, widoczne obrażenia w postaci zasinień, podbitego oka, zabandażowanej ręki, co potwierdzili również świadkowie,

a co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przypisania oskarżonemu sprawstwa pobicia P. T. (1) na skutek kopania i uderzania P. T. (1) w głowę i Po całym ciele czego skutkiem miałby być opisane w

akcie oskarżenia uszkodzenia ciała pokrzywdzonego,

9) obrazę przepisów postępowania tj. art. 7, art. 410 kodeksu postępowania karnego poprzez dowolną i błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego z pominięciem istotnych okoliczności sprawy, w wyniku czego sąd uznał, iż J. K. nie uczestniczyła w pobiciu P. T. (1) podczas gdy:

a) oskarżony na rozprawie głównej opisał w sposób racjonalny udział J. K. w pobiciu P. T. (1) wskazując, iż „Chciałbym powiedzieć, że ja pokrzywdzonego P. T. (1) tylko ściągnąłem z piętra na parter trzymając go pod pachami, J. K. biła go rękoma, nogami, kopała po głowie.”

b) J. K. miała motyw do pobicia pokrzywdzonego wynikający z faktu zasikania przez pokrzywdzonego fotela w jej domu, na co wskazywał również w swoich wyjaśnieniach w toku rozprawy głównej oskarżony,

c) przesłuchani w toku postępowania sądowego świadkowie S. Ś., M. P., A. S. potwierdziły, iż podczas całego zdarzenia pobicia P. T. (1) słychać było krzyki kobiet, bieganie kobiet po klatce schodowej,

d) J. K. podczas zatrzymania przez policję w dniu 16 listopada 2018 r. była pod wpływem alkoholu i była bardzo agresywna,

e) zeznania świadka J. K. i jej matki M. K. (1) są sprzeczne ze sobą, sprzeczne z wyjaśnieniami składanymi w toku postępowania przygotowawczego gdzie były oskarżone o pobicie P. T. (1), są nakierunkowane na obwinienie oskarżonego, z jednoczesnym nakierunkowaniem

pominięcia odpowiedzialności J. K. za pobicie P. T. (1),

f) zeznania świadka J. K. z konfrontacji dokonanej na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2020 r. wykazały, iż J. K. w toku przesłuchań 16 grudnia 2019 r. i 21 kwietnia 2020 r. podczas rozprawy głównej kłamała przed sądem co do przebiegu zdarzenia co wprost przyznała, a co wskazuje, iż powodem przedstawionej wersji zdarzeń było uniknięcie przez J. K. odpowiedzialności za pobicie P. T. (1),

co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych polegających na uznaniu braku udziału J. K. w pobiciu P. T. (1) i błędnego przypisania oskarżonemu sprawstwa pobicia P. T. (1),

10) obrazę przepisów postępowania tj. art. 7, art. 410 kodeksu postępowania karnego poprzez dowolną i błędną ocenę zeznań J. K. i M. K. (1) uznając je za wiarygodne z pominięciem istotnych okoliczności sprawy mimo, że:

a) J. K. bez racjonalnego uzasadnienia podczas konfrontacji w dniu 21 kwietnia 2020 r. oświadczyła, że świadomie skłamała podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 16 grudnia 2019 r. przedstawiając odmienną wersję zdarzenia pobicia P. T. (1) od momentu wyprowadzenia pokrzywdzonego z mieszkania J. K. wskazując, iż „wydarzył się incydent, o którym nie powiedziałam”

b) J. K. zmieniła własne zeznania w sytuacji gdy oskarżony ujawnił jej udział w pobiciu P. T. (1) co wskazuje, iż jej zeznania są niewiarygodne i kształtowane w kierunku uniknięcia

odpowiedzialności za ujawniony przez oskarżonego udział w pobiciu P. T. (1),

c) zeznania M. K. (1) są wewnętrznie sprzeczne i rozbieżne z zeznaniami J. K., gdzie M. K. (1) na rozprawie w dniu 16 grudnia 2019 r. podtrzymała wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanej w których wyjaśniła z jednej strony że nigdzie nie wychodziła przed powrotem oskarżonego do mieszkania a dalej w tych samych wyjaśnieniach odmiennie wskazała, iż „oni jak wyszli to długo nie wracali, dlatego wyszliśmy z J. na klatkę”,

d) zeznania J. K. są wewnętrznie sprzeczne i rozbieżne z zeznaniami M. K. (1), gdzie J. K. na rozprawie w dniu 16 grudnia 2019 r. podtrzymała wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanej w których wyjaśniła z jednej strony że po tym jak oskarżony powrócił do mieszkania to sama zbiegła po schodach na dół klatki schodowej a dalej w tych samych wyjaśnieniach odmiennie wskazała, iż „Może Po 5-10 minutach, ten hałas dochodził z klatki. Wtedy wyszłam, i kiedy zbiegałam na dół, po drodze spotkałam D.. (...) Następnie D. z mamą zbiegli do mnie”, a dodatkowo J. K. na rozprawie w dniu 16 grudnia 2019 r. zeznała odmiennie oświadczając, iż skoro oskarżony nie wracał to obudziła matkę M. K. (1) i zeszły razem po schodach na dół klatki schodowej, dodając dalej, że „D. S. (2) greciak był z nami na dole, zobaczyliśmy go dopiero przy P. T. (1), na dole”,

e) zeznania J. K. są sprzeczne z zeznaniami M. K. (1), gdzie J. K. na

rozprawie w dniu 16 grudnia 2019 r. zeznała, że „D. S. (1) był z nami na dole, zobaczyliśmy go dopiero przy P. T. (1), na dole. On wrócił z nami na górę.”, podczas gdy na tej samej rozprawie M. K. (1) co do tego samego zdarzenia zeznała

odmienne oświadczając, że „Nie pamiętam gdzie w tym czasie był D. S. (1), na pewno tam na dole go nie było, tylko leżał P., a gdzie był D. to nie wiem”,

f) zeznania J. K. są w szerokim zakresie sprzeczne z zeznaniami M. K. (1), gdzie J. K. podczas konfrontacji na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2020 r. zeznała, że „Mamę obudziło to jak D. wpadł do domu po butelkę, mama wtedy spanikowała i zbiegliśmy na dół. (...) Momentalnie jak wziął butelkę z mieszkania oskarżony zbiegł z nią na dół, a my za nim (...)On najpierw wziął tę butelkę, mama powiedziała, że coś jest nie tak i pobiegliśmy za nim”., podczas gdy M. K. (1) na rozprawie w dniu 16 grudnia 2019 r. podtrzymując wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego wskazała, że „oni jak wyszli to długo nie wracali, dlatego wyszliśmy z J. na klatkę”,

g) zeznania J. K. i M. K. (1) są sprzeczne z zeznaniami świadka S. Ś. z postępowania przygotowawczego, które to zeznania sąd uznał za w pełni wiarygodne, gdzie świadek zeznała, że w czasie bicia P. T. (1) słychać było jednocześnie krzyki kobiet J. K. i M. K. (1), które wychodziły ze swojego mieszkania na klatkę schodową gdzie znajdował się pokrzywdzony,

co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych polegających na uznaniu braku udziału J. K. w pobiciu P. T. (1) i

błędne przypisanie oskarżonemu sprawstwa pobicia P. T. (1),

11) obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kodeksu postępowania karnego

poprzez dowolną i błędną wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego ocenę zeznań świadka S. Ś. w wyniku czego sąd w sposób dowolny uznał za niewiarygodne zeznania świadka złożone na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2020 r. opierając się wyłącznie na zeznaniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego uzasadniając to rzekomą niepamięcią świadka mimo, że świadek w podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2020 roku nie wskazywała na luki pamięci w zakresie okoliczności uznanych przez sąd jako „rezultat już oddziaływującego na spostrzeżenia świadka procesu zapominania”, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przypisania oskarżonemu sprawstwa pobicia P. T. (1),

12) obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez dowolną i błędną wbrew zasadom logicznego rozumowania ocenę zeznań świadka S. Ś. w wyniku czego sąd w sposób błędny uznał, iż świadek S.

Ś. w trakcie pierwszego przesłuchania w prokuraturze mówiła o głosach kobiet dochodzących wyłącznie z mieszkania na wyższym piętrze i krzykach kobiet na dole klatki schodowej, podczas gdy S. Ś. zeznając w toku postępowania przygotowawczego wprost wskazała, że słyszała krzyki kobiet z lokalu (...) ale nie chodziło o krzyki

dochodzące z lokalu (...) tylko „o krzyki kobiet które zamieszkiwały lokal (...), co w dalszej części zeznań potwierdza jednoznacznie świadek wskazując, że „W tym momencie kiedy szukałam telefonu słyszałam krzyki obydwu kobiet z lokalu (...), ja nie pamiętam co to były za krzyki, w każdym bądź razie kiedy słyszałam krzyki równomiernie słyszałam przez cały czas odgłosy uderzeń jakby pięścią. (...) przekonana byłam, że na klatce przed lokalem (...), dzieją się straszne rzeczy. W tym momencie usłyszałam jak obydwie kobiety weszły do swoje go mieszkania, a Po chwili wszedł również mężczyzna. „ co w sposób jednoznaczny potwierdza, iż krzyki kobiet dochodziły nie z mieszkania tylko klatki schodowej naprzeciwko mieszkania (...) na której które to klatce przebywały w tym czasie kobiety J. i M. K. (1) i co wbrew błędnym twierdzeniom sądu wskazuje, że świadek na rozprawie nie pomyliła czasu kiedy po raz pierwszy usłyszała krzyki kobiet i tym samym powyższe potwierdza, iż J. K. brała udział w pobiciu P. T. (1), a co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych polegających na uznaniu braku udziału J. K. w pobiciu P. T. (1) i błędnego przypisania oskarżonemu sprawstwa pobicia P. T. (1),

13) obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez dowolną i błędną wbrew zasadom logicznego rozumowania ocenę zeznań świadka S. Ś. w wyniku czego sąd w sposób błędny uznał, iż świadek S. Ś. w trakcie przesłuchania na rozprawie pomyliła czas kiedy po raz pierwszy usłyszała krzyki kobiet przyjmując jednocześnie, że z zeznań świadka z postępowania przygotowawczego wynika, że krzyki

kobiet były słyszalne dopiero po ściągnięciu pokrzywdzonego na parter klatki schodowej, podczas gdy zarówno z zeznań S. Ś. złożonych na rozprawie głównej oraz tych złożonych na etapie postępowania przygotowawczego wynika jednoznacznie, że krzyki kobiet dochodziły z klatki schodowej z III piętra gdzie świadek zeznaje, że „W tym momencie kiedy szukałam telefonu słyszałam krzyki obydwu kobiet z lokalu (...), ja nie pamiętam co to były za krzyki, w każdym bądź razie kiedy słyszałam krzyki równomiernie słyszałam przez cały czas odgłosy uderzeń jakby pięścią. (;..) przekonana byłam, że na klatce przed lokalem (...), dzieją się straszne rzeczy. „ gdzie dalej świadek zeznaje, że po tym jak mężczyzna wszedł do mieszkania nr (...) to świadek zszedł do sąsiadki na pierwsze piętro, a przebywając u sąsiadki w dalszej kolejności usłyszeli odgłosy jak ktoś ściągał na dół P. T. (1), a co za tym sąd błędnie w sposób zupełnie dowolny, wbrew jednoznacznym zeznaniom świadka uznał, że odgłosy kobiet świadek S. Ś. usłyszała dopiero Po ściągnięciu pokrzywdzonego na parter klatki schodowej, a co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych polegających na uznaniu braku udziału J. K. w pobiciu P. T. (1) i błędnego przypisania oskarżonemu sprawstwa pobicia P. T. (1),

14) obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez dowolną i błędną wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego ocenę zeznań świadka S. Ś. polegającą na błędnym uznaniu, że świadek nie widząc samego zdarzenia zadawania ciosów pokrzywdzonemu był w stanie

zidentyfikować że ciosy te były zadawane przez oskarżonego podczas gdy świadek jednocześnie zeznaje że „słyszałam krzyki obydwu kobiet z lokalu (...), ja nie pamiętam co to były za krzyki, w każdym bądź razie kiedy słyszałam krzyki równomiernie słyszałam przez cały czas odgłosy uderzeń jakby pięścią” co w oparciu o zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego nie pozwala na identyfikację osoby nawet w podziale na płęć kobięta/ męczyzna, a za tym świadek nie widziała kto zadawał ciosy pokrzywdzonemu a jedynie słyszała glosy kobiet i męczyzny dobiegające z tego samego miejsca, a co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych polegających na uznaniu braku udziału J. K. w pobiciu P. T. (1) i błędnego przypisania oskarżonemu sprawstwa pobicia P. T. (1),

15) obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez dowolną i błędną wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego ocenę zeznań świadka S. Ś. polegającą na błędnym uznaniu, że świadek nie widząc osoby wchodzącej do mieszkania, chodzącej po klatce schodowej, nie widząc zdarzenia tłuczenia szkła była w stanie zidentyfikować że czynności te były wykonywane przez męczyznę podczas gdy świadek jednocześnie zeznaje że „słyszałam krzyki obydwu kobiet z lokalu (...), ja nie pamiętam co to były za krzyki, w każdym bądź razie kiedy słyszałam krzyki równomiernie słyszałam przez cały czas odgłosy uderzeń jakby pięścią(..)na parterze słyszałam krzyki męczyzny i Pan K.”,

co w oparciu o zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego nie pozwalała na identyfikację osoby nawet w podziale na płeć kobieta/mężczyzna, a za tym świadek nie widziała kto wychodził, kto wchodził do mieszkania, kto wchodził i schodził po schodach, kto, jak i jakie zbił szkło, kto zadawał ciosy, a jedynie słyszała głosy kobiet i mężczyzny dobiegające z tego samego miejsca, a co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych polegających na uznaniu braku udziału J. K. w pobiciu P. T. (1) i błędnego przypisania oskarżonemu sprawstwa pobicia P. T. (1),

16) obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez dowolną i błędną wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego ocenę zeznań świadka S. Ś. polegającą na błędnym uznaniu, że świadek był w stanie stwierdzić, iż P. ludek był ściągany przez oskarżonego za nogi objając głowę o schody, podczas gdy świadek sam przyznaje że nie widział w jaki sposób był ściągany pokrzywdzony Po schodach i „wydawało nam się, że ktoś najprawdopodobniej za nogi ściąga Po schodach”, przy czym świadek na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2020 r. zeznał, że mogło być to również objanie inną częścią ciała wskazując, że „mamy takie schody z przelotem i to było słyszeć jak było ciągnięcie kogoś głową, albo nogami po schodach (...)Nie wiem, czy umiem odróżnić uderzenia o posadzkę głowy, nóg, czy ciała, wiem, że był taki huk. „, a tym samym nie można uznać za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, który wskazywał na rozprawie głównej, że ściągał pokrzywdzonego trzymając

pod pachy, objając nogami pijanego P. T. (1) o schody klatki schodowej, a co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych polegających na uznaniu, że oskarżony spowodował u pokrzywdzonego obrażenia głowy na skutek ciągnięcia po schodach uderzając głową o posadzkę,

17) obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez dowolną i błędną, wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego ocenę zeznań świadka S. Ś. polegającą na błędnym uznaniu, że świadek nie widząc samego zdarzenia zadawania ciosów pokrzywdzonemu, wchodzenia, schodzenia oskarżonego, przemieszczania się oskarżonego, ściągania pokrzywdzonego po schodach, tłuczenia szkła był w stanie zidentyfikować że daną osobą był mężczyzna, podczas gdy w wyniku przesłuchania świadek na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2020 r. wskazała, iż powyższe stwierdzenia opiera na odczuciach, na tym że jej wydaje się, opiera na przypuszczeniach, co wyjaśniła, że „Przypuszczam” w mojej ocenie to jest „domyślam się”, a wobec czego wszelkie ustalenia dokonane przez sąd dotyczące osoby oskarżonego gdzie świadek nie widziała żadnej osoby spośród kobiet i mężczyzny o których wspomina jako uczestników całego zdarzenia pobicia pokrzywdzonego i przypisuje wyłącznie mężczyźnie różne działania polegające na biciu pokrzywdzonego, kopaniu, wychodzeniu/wchodzeniu z mieszkania, przemieszczaniu się, ściąganiu za nogi pokrzywdzonego, pobicia butelki oparte zostały przez sąd na wyłącznych domysłach świadka, a co w konsekwencji

doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych polegających na uznaniu, że oskarżony spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała opisane w akcie oskarżenia,

18) obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez dowolną i błędną wbrew zasadom logicznego rozumowania ocenę zeznań świadka J. P. polegającą na błędnym uznaniu, że świadek wycofała się z wcześniejszych zeznań dotyczących ujawnionego przez świadka mężczyzny, który wybiegł z klatki schodowej gdzie został pobity pokrzywdzony, podczas gdy okoliczność ta była przedstawiana przez świadka zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i została podtrzymana na rozprawie głównej, gdzie świadek doprecyzowała, że osoba ta była tej samej postury co osoba bijąca pokrzywdzonego, dodając, że o tym nie mówiła wcześniej gdyż bała się konsekwencji, że osoba ta zidentyfikuje świadka, a co potwierdza, iż osobą tą nie mógł być oskarżony, który nie odpowiadał opisowi świadka jak i wobec faktu, że oskarżony pozostawał w budynku do przyjazdu policji, a co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych polegających na uznaniu, że oskarżony spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała opisane w akcie oskarżenia,

19) obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez dowolną i błędną wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego ocenę zeznań pokrzywdzonego P. T. (1) polegającą na błędnym uznaniu za w pełni wiarygodnych zeznań

pokrzywdzonego mimo, iż są sprzeczne z zeznaniami innych świadków którzy wskazali, że P. T. (1) został przed samym zdarzeniem pobity przez inne osoby a czemu pokrzywdzony stanowczo zaprzeczył wyjaśniając w sposób nieprzekonywujący i nieracjonalny jakoby uszkodził rękę w trakcie podnoszenia szafki, podbił oko zeznając, iż „Nie pamiętam skąd była ta śliwa pod okiem, wywaliłem się prawdopodobnie”, a dalej wskazując w tych samym zeznaniach, iż „Śliwa pod okiem powstała na pewno przed wypadkiem. Potknąłem się po prostu, uderzyłem okiem o schody”, przy czym świadek A. T. zeznała, że „Syn w związku z rozbitym nosem i podbitym okiem przed zdarzeniem 16 listopada nie był u lekarza., po czym fakt pobicia potwierdziła J. K. zeznając na rozprawie głównej, że „Kiedy spotkaliśmy się 16 listopada to pokrzywdzony miał coś, dzień wcześniej jakaś była sprzeczka, nie wiem dokładnie co się stało, że został uderzony w głowę, w oko czy coś takiego. Pokrzywdzony sam mi o tym wspominał. Też słyszałam od lokatorów, nie znam ich z imienia i nazwiska, ale obilo mi się o uszy, że była taka sytuacja, że ktoś P. uderzył za coś, bo coś poszło w pracy. co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych polegających na uznaniu, że pokrzywdzony doznał w dniu 16 listopada 2020 r. obrażeń ciała opisanych w akcie oskarżenia,

20) obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kodeksu postępowania karnego

poprzez dowolną i błędną wbrew zasadom logicznego rozumowania ocenę dowodu w postaci opinii biegłej specjalisty medycyny sądowej M. B. na podstawie której

sąd poczynił ustalenia co do zakresu obrażeń ciała jakie doznał pokrzywdzony z pominięciem faktu, że pokrzywdzony przed samym zdarzeniem z dnia 16 listopada 2018 r. opisanym w akcie oskarżenia został pobity przez inne nieznane osoby gdzie doznał szeregu obrażeń, które zostały zakwalifikowane podczas przyjęcia do szpitala w dniu 16 listopada 2020 r. jako powstałe w wyniku zdarzenia opisanego w akcie oskarżenia, a co przeniknęło do opinii biegłej i stało się w konsekwencji podstawą błędnych ustaleń przez sąd zakresu obrażeń ciała P. T. (1) powstałych podczas zdarzenia w dniu 16 listopada 2020 r. z udziałem oskarżonego i innych osób,

21) obrazę przepisów postępowania tj. art. 410, art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez pominięcie w ustaleniach faktycznych zeznań świadka M. P. oraz dokonanie dowolnej oceny ich zeznań jako niemających znaczenia dla ustalenia sprawstwa, podczas gdy świadek na rozprawie przedstawiła bardzo istotne z punktu widzenia sprawy fakty potwierdzające wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku postępowania sądowego, gdzie świadek potwierdziła, że w zdarzeniu pobicia pokrzywdzonego uczestniczyła J. K. wskazując, iż „Jak podeszłam do drzwi to słyszałam głosy kobiet i że coś się działo na klatce. Nie wiem, co się działo, bo nie wychodziłam, nie pamiętam, co one mówiły, to były jakieś krzyki., a co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych polegających na uznaniu braku udziału J. K. w pobiciu P. T. (1) i błędnego przypisania oskarżonemu sprawstwa pobicia P. T. (1),

22) obrazę przepisów postępowania tj. art. 410, art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez pominięcie w ustaleniach faktycznych zeznań świadka A. S. oraz dokonanie dowolnej oceny ich zeznań jako niemających znaczenia dla ustalenia sprawstwa oskarżonego, podczas gdy świadek na rozprawie przedstawiła bardzo istotne z punktu widzenia sprawy fakty potwierdzające wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku postępowania sądowego, gdzie świadek potwierdziła, że w zdarzeniu pobicia pokrzywdzonego uczestniczyła J. K. wskazując, iż „Słyszałam jeden męski głos i dwa głosy damskie”, a nadto świadek wyjaśniła kwestię tłuczonego szkła które stało się podstawą odmiennych od zeznań świadka ustaleń sądu w sprawie wskazując, że „Jeszcze to szkło, co tam usłyszałam, to szyba jest w tych drugich drzwiach, to myślałam, że pokrzywdzony kopnął w te szklane drzwi. Szyba w drzwiach była później rozbita, bo ta szyba jest taka zbrojna, z siatką z drucików. Takie wgniecenie było. To zobaczyłam na drugi dzień rano.”, a co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych polegających na uznaniu braku udziału J. K. w pobiciu P. T. (1) i błędnego przypisania oskarżonemu sprawstwa pobicia P. T. (1),

23) obrazę przepisów postępowania tj. art. 350a, art. 167 kodeksu postępowania karnego poprzez zaniechanie wezwania na rozprawę mimo wniosku obrony z dnia 19 grudnia 2019 r. celem bezpośredniego przesłuchania świadków P. F. (1), M. F. (1), M. K. (2), S. S. (2), Z. S. (1) mimo, że

zeznania ich należy ocenić jako mające znaczenie dla wyjaśnienia sprawy i ustaleń potwierdzających wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie głównej, a także wnioski te zostały zgłoszone na okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy dotyczące samego przebiegu zdarzenia w dniu 16 listopada 2018 r. z udziałem oskarżonego i pokrzywdzonego oraz innych osób co zostało wyartykułowane w piśmie procesowym z dnia 19 grudnia 2019 r., a co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych polegających na uznaniu braku udziału J. K. w pobiciu P. T. (1) i błędnego przypisania oskarżonemu sprawstwa pobicia P. T. (1),

24) obrazę przepisów postępowania tj. art. 167, art. 170§ 1 pkt 2, pkt 3, pkt 5 kodeksu postępowania karnego poprzez oddalenie wniosków o zwrócenie się do Komendy Rejonowej Policji W. I ul. (...), W. o przesłanie nagrań kamerą nasobną z interwencji policji przy udziale funkcjonariuszy policji P. F. (1), M. F. (2) mimo wniosku obrony z dnia 19 grudnia 2019 r. mimo, że dowody te

należy ocenić jako mające znaczenie dla wyjaśnienia sprawy i ustaleń potwierdzających wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie głównej, a także wnioski te zostały zgłoszone na okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy dotyczące samego przebiegu zdarzenia w dniu 16 listopada 2018 r. z udziałem oskarżonego i pokrzywdzonego oraz innych osób co zostało wyartykułowane w piśmie procesowym z dnia 19 grudnia 2019 r., a nadto wnioski dowodowe zostały zgłoszone na początkowym etapie postępowania sądowego a

co za tym wbrew twierdzeniom sądu nie prowadziły do przedłużenia postępowania sądowego, a co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych polegających na uznaniu braku udziału J. K. w pobiciu P. T. (1) i błędnego przypisania oskarżonemu sprawstwa pobicia P. T. (1),

25) obrazę przepisów postępowania tj. art. 171§ 6, art. 370§ 4, art. 6 kodeksu postępowania karnego poprzez uchylenie w toku postępowania sądowego szeregu pytań zadawanych przez obronę zeznającym świadkom i biegłym zmierzającym do wyjaśnienia istoty sprawy i mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym wyjaśnienia okoliczności pobicia P. T. (1), ustalenia obrażeń jakich doznał pokrzywdzony podczas zdarzenia objętego aktem oskarżenia, ustalenia innych okoliczności mogących mieć znaczenie dla określenia sprawcy pobicia, poczytalności oskarżonego, zakresu obrażeń, przebiegu zdarzenia, a które to pytania zostały odnotowane w protokołach rozprawy głównej, a co skutkowało ograniczeniem oskarżonemu prawa do obrony poprzez uniemożliwienie zadawania świadkom i biegłym pytań dotyczących przedmiotu sprawy, w tym ustaleń faktycznych dotyczących sprawcy pobicia, zakresu obrażeń, przebiegu zdarzenia,

26) obrazę przepisów postępowania tj. art. 193 §1, art. 167 kodeksu postępowania karnego poprzez nieprzeprowadzenie przez sąd dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej celem zbadania stanu zdrowia oskarżonego na okoliczność określenia czy wobec choroby

	<p>płuc oskarżonego możliwe było dokonanie przez oskarżonego wysiłku polegającego na ściągnięciu za nogi po schodach z III piętra na parter P. T. (1).</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Mając na uwadze treść zarzutów apelacyjnych i przepisy prawa, na podstawie których zostały zarzuty sformułowane dla uniknięcia powielania niektórych treści w uzasadnieniu do orzeczenia Sądu odwoławczego, omówienie zarzutów zostanie przedstawione wedle poniższej systematyki:</p> <p>I. Zarzuty obrazy przepisów postępowania tj. art. 7 kpk i art. 410 kpk w odniesieniu do depozycji:</p> <ol style="list-style-type: none">1. oskarżonego D. S. (1),2. świadków J. K. i jej matki M. K. (1),3. świadków S. Ś., M. P., A. S., J. P.,4. pokrzywdzonego P. T. (1),5. oceny opinii biegłej medycyny sądowej M. B., <p>II. Zarzuty obrazy przepisów postępowania tj:</p> <ol style="list-style-type: none">1) art. 350a kpk i art. 167 kpk,2) art. 167 kpk, art. 170 §1 pkt.2, 3 i 5 kpk,3) art. 171 §6 kpk, art.370 §4 kpk, art. 6 kpk,4) art. 193 §1 kpk, 167 kpk, <p>III. Zarzutów błędnych ustaleń faktycznych.</p>	

Ad.I. Na wstępie rozważań należy poczynić uwagę w kwestii poruszanej w apelacji obrońcy obrazy prawa procesowego – art. 410 kpk oraz art. 7 kpk godzi się podkreślić, iż przepisu art. 410 kpk nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach w istocie niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom złożonym przez świadków lub oskarżonego, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobachie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 7 kpk.

1. Oskarżony D. S. (1) w toku postępowania karnego wielokrotnie składał wyjaśnienia, których treść zmieniał. Do zakresu wyjaśnień, przyczyn w jakim zakresie dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, a w jakiej części tej wiarygodności – odmówił Sąd Okręgowy odniósł się szczegółowo i logicznie podając

pisemne motywy wyroku, które przekonały Sad odwoławczy.

Sąd I instancji dostrzegł wzajemnie wykluczające się treści w toku kolejnych składanych przez oskarżonego wyjaśnień. Zgodzić się należy z prezentowaną argumentacją, iż w fazie pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem na etapie posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania wyjaśnienia te były najbliższe czasowi zdarzeń, zatem najbardziej spontaniczne i szczerze. W późniejszym czasie składając wyjaśnienia natomiast, i zapoznając się z zebrany materiałem dowodowym swoje wyjaśnienia oskarżony „dopasowywał” w taki sposób, aby stworzyć sobie linię obrony dla uniknięcia odpowiedzialności karnej lub przeniesienia tej odpowiedzialności na inne osoby.

Zauważyć należy, iż sam fakt odmowy podpisania przez oskarżonego protokołu wyjaśnień złożonych po raz pierwszy przed prokuratorem w trakcie postępowania karnego, nie dyskwalifikuje tego dowodu. Treść wyjaśnień i stopień ich szczegółowości nie wskazuje aby były one sugerowane przez inne osoby. Odmowa podpisu nastąpiła nie z powodu zawarcia w protokole treści sugerowanych czy chęci dokonania zmian, oskarżony natomiast oświadczył, że „bez adwokata nie podpisze żadnego protokołu”. Kolejno podczas posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania przed Sądem oskarżony, posiadając swobodę wypowiedzi potwierdził wcześniejsze wyjaśnienia.

Przytoczony przez prokuratora fakt (k. 155. T.I) na tym posiedzeniu, że dzień wcześniej D. S. (1) krzychał do jednej ze świadków „ masz nic nie mówić” na tym samym posiedzeniu - oskarżony sam wyjaśnił, że chodziło o to iż świadkowie K. są niewinne, a prokurator „dążył aby i one się przyznały”.

Oskarżony został zatrzymany 16 listopada 2018 r. , dopiero podczas przesłuchania w dniu 9 kwietnia 2019 r. (k.531) stwierdził , że świadkowie K. „mataczą, bo spotykają się z pokrzywdzonym” oraz „ że mogą zostać ukarane za to , że nie powstawały oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa”. Na rozprawie w dniu 6 lutego 2020 r. (po tym jak wniosek oskarżonego o dobrowolne poddanie się karze nie został uwzględniony przez Sąd) oskarżony zaczął obciążać J. K. o udział w pobiciu. Na marginesie tych rozważań wskazać należy, że bezpośrednio po zdarzeniu zatrzymano świadków M. i J. K. i przeprowadzono oględziny (k. 18,29,80,83). Nie ujawniono na ich ciałach lub ubraniach śladów wskazujących na udział w pobiciu.

Jednocześnie (na co zasadnie zwrócił uwagę Sąd I instancji) oskarżony nie potrafił podać racjonalnej przyczyny zmiany wyjaśnień. Fakt złego samopoczucia nie był komunikowany organom prowadzącym czynności, a przecież mógł oskarżony to zrobić, tak jak złożył oświadczenie, że niczego nie podpisze bez udziału adwokata. Z opinii sadowo –psychologicznej (k. 493 v) wynika, że ogólny poziom inteligencji oskarżonego mieści się w przedziale przeciętnej a sam oskarżony nie prezentuje formalnych zaburzeń myślenia. Zatem argument i

zarzuty przedstawione w apelacji obrońcy, iż oskarżony nie rozumiał prowadzonych z jego udziałem czynności procesowych, nie mogą być uznane za zasadne. Z opinią sadowo-psychologiczną korespondują wnioski zawarte w opinii biegłych lekarzy psychiatrów k. 484, że stan psychiczny oskarżonego pozwalał na udział w czynnościach procesowych oraz na prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny.

2. Sąd prawidłowo ocenił depozycje J. K. i M. K. (1) a motywy takiej oceny przedstawił w uzasadnieniu. Świadczenie ci nie widzieli przebiegu zdarzenia, gdy oskarżony używał przemocy wobec pokrzywdzonego. Faktem jest, iż podczas przesłuchania w dniu 21 kwietnia na rozprawie J. K. ujawniła dodatkowe okoliczności, mówiąc, że wydarzył się incydent, o którym nie powiedziała wcześniej”, jednakże ta nowa okoliczność, nie wpływała na ustalenia faktyczne i ustalenia sprawstwa oskarżonego. I do tych nowych okoliczności również odniósł się Sąd Okręgowy logicznie wyjaśniając, że relacje te nie miały znaczenia dla ostatecznych ustaleń, ponieważ nie można byłoby w sposób kategoryczny ustalić czy oskarżony uderzył butelką pokrzywdzonego. Kiedy D. S. (1) kłamliwie pomógł świadka o udział w pobiciu pokrzywdzonego nie poczuwała się do tego aby chronić oskarżonego i wyjawiała całą wiedzę na temat zdarzenia (k.1421).

3. Podobnie przebiegu zdarzenia, w którym brał udział tylko pokrzywdzony i oskarżony nie widzieli inni świadkowie. S. Ś., M. P., A. S., J. P. słyszały tylko odgłosy zdarzenia. Z odgłosów krzyków lub odgłosów biegania, nie można

było czynić ustaleń faktycznych. Jednocześnie sekwencja tych odgłosów korespondowała z relacją o wydarzeniach prezentowanymi podczas pierwszych dwóch przesłuchań oskarżonego, którym to Sąd dał wiarę. Z uwagi na upływ czasu między zeznaniami składanymi w postępowaniu przygotowawczym a rozprawą mogły pojawić się nieznaczne i nieznaczące dla ustalonego stanu faktycznego rozbieżności, ale je wszystkie Sąd I instancji logicznie omówił i zasadnie wskazał, że zeznania z postępowania przygotowawczego jako najbliższe wydarzeniom zasługują na wiarę.

4. Zasadnie Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego P. T. (1) co do samego zdarzenia, Sąd zwrócił uwagę, że z uwagi na doznany uraz mózgu przez pokrzywdzonego, przebiegu zdarzenia pokrzywdzony nie pamięta. Zarzut obrońcy w kontekście zeznań pokrzywdzonego jest niezrozumiały, bowiem Sąd I instancji dokonał rozróżnienia, iż daje wiarę zeznaniom pokrzywdzonego, w zakresie co do niepamięci przebiegu zdarzenia. Natomiast z uzasadnienia Sądu Okręgowego *expressis verbis* wynika, że informacje innych osób (w tym rodziny pokrzywdzonego) dotyczące naruszenia nietykalności cielesnej pokrzywdzonego przed zdarzeniem uznano za wiarygodne. W tym miejscu należy wskazać, iż biegła z zakresu medycyny sądowej w swojej opinii wskazała, które obrażenia u pokrzywdzonego były o świeżym charakterze i to je brano pod uwagę przy ustalaniu stanu faktycznego i subsumpcji.

5. Sąd Okręgowy zasadnie obdarzył wiarą opinię biegłej z zakresu medycyny sądowej M. B.. Opinia ta złożona na piśmie

i uzupełniona podczas rozprawy głównej jest pełna, wnioski jej są logicznie uargumentowane i pozostają zgodne z kanonami sztuki medycznej. Biegła wskazała, na zapisy w dokumentacji medycznej z rozpoznaniem ostrego pourazowego krwiak podtwardówkowego nad prawą półkulą mózgu. Opinia dywersyfikuje obrażenia o charakterze świeżym. Podczas gdy obrońca w apelacji podnosi istniejące obrażenia przed zdarzeniem przypisanym oskarżonemu wskazując na „śliwę pod okiem” czy „podbite oko”, „rozbity nos” Z zeznań A. T. (k.266v) wynika, że te obrażenia przed zdarzeniem z 16 listopada 2018 r, praktycznie już się goiły.

II. Sąd odwoławczy nie uznał za zasadne zarzuty apelacji dotyczące naruszenia art. 167 kpk, jakkolwiek z przepisu tego wynika, że dowody przeprowadza się na wniosek lub z urzędu, to jednak z dyspozycji art. 366 §1 kpk wynika, że wyjaśnieniu na podstawie postępowania dowodowego podlegają wszystkie istotne okoliczności sprawy. Dodatkowo w korelacji z art. 366 §1 kpk także art. 350a kpk uprawniał do zaniechania wezwania na rozprawę świadków mających stwierdzić okoliczności, które nie były w sprawie doniesłe. Wskazanie w apelacji, że przesłuchanie P. F., M. F., M. K., S. S., Z. S. mogłoby ujawnić dodatkowe okoliczności jest zbyt ogólne. Podkreślić należy, że ww. osoby nie były bezpośrednimi świadkami zdarzenia z udziałem oskarżonego i P. T.. Również zasadnie i zgodnie z dyspozycją art. 167 §1 kpk Sąd skorzystał z przysługującego mu uprawnienia związanego z dopuszczaniem wniosków dowodowych, oddalając wnioski dowodowe na podstawie

art. 170 §1 pkt. 2,3,5, kpk o zwrócenie się do KRP W. I o przesłanie nagrań kamery „nasobnej” z interwencji policji albowiem nagrania te nie dotyczyły czynu zarzucanego oskarżonemu ani przebiegu wydarzeń z udziałem pokrzywdzonego i nie można było na podstawie nagrań z zatrzymania oskarżonego post factum wydarzeń odtworzyć przebiegu czynu, który zarzucono D. S..

Również w świetle dyspozycji art. 366 §1 kpk korzystanie z dyspozycji art. 171 §6 kpk , art. 370§4 kpk nie ograniczyło prawa do obrony oskarżonego. Na podstawie dowodów zebranych w aktach sprawy oraz lektury protokołów rozprawy głównej jawi się obraz postępowania realizowanego w zgodzie z wyżej przywołanym przepisem. Decyzje procesowe podejmowane przez Sąd, zostały w sposób należyty uargumentowane. Również kwestię nieprzeprowadzenia przez Sąd dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej celem zbadania stanu zdrowia oskarżonego na okoliczność określenia czy wobec choroby płuc oskarżonego możliwe było dokonanie przez oskarżonego wysiłku polegającego na ściągnięciu za nogi po schodach z III piętra na parter P. T. (1) z uwagi na upływ czasu od dnia czynu zarzucanego oskarżonemu do dnia zgłoszenia takiego dowodu należy uznać za okoliczność nie związaną z istotą rozpoznawanej sprawy. Okoliczność ta mogła być podnoszona na początku postępowania w sprawie, podczas gdy wniosek złożony pod koniec trwania rozprawy głównej z uwagi na brak dokumentacji porównawczej odnośnie stanu zdrowia oskarżonego nie był

przydatny do stwierdzenia stanu układu oddechowego oskarżonego w dniu 16.11.2018 r., a z protokołu zatrzymania nie wynikało, aby tego dnia oskarżony miał trudności z oddychaniem. Na k. 3 odnotowano, że oskarżony był fizycznie pobudzony.

III. Ponieważ materiał dowodowy został zebrany i oceniony zgodnie z dyspozycjami art. 7 i 410 kpk również nie stwierdzono błędów w ustaleniach faktycznych. Ciąg zebranych dowodów pozwolił na dokonanie logicznie uzasadnionych ustaleń faktycznych. Wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadków zostały prawidłowo ocenione, a ich ocena zasadnie uargumentowana. Dodatkowo odnośnie zarzutów zawartych w apelacji obraży art. 7 kpk - dla kompletności rozważań - przywołać należy, iż obraza przepisów postępowania (error in procedendo) tylko wtedy stanowi uchybienie, jeżeli mogła mieć wpływ na treść orzeczenia. Błąd w procedowaniu odnosi się więc tylko do tych ustaleń faktycznych, w oparciu o które sąd wydaje orzeczenie. Toteż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, lecz powinien zasadnie zmierzać do wykazania, jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd, oceniając zebrany materiał dowodowy. W przypadku niniejszej apelacji obrona natomiast polemizuje z oceną dowodów dokonaną przez Sąd.

Wniosek

O zmianę w całości zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek zawarty w apelacji obrońcy okazał się niezasadny albowiem zarzuty przedstawione w apelacji nie zostały uwzględnione przez Sad odwoławczy, z przyczyn jak podane powyżej.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok skazujący oskarżonego D. S. (1).	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Ponieważ zarzuty apelacji okazały się niezasadne, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>	

5.4. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2 i 3.	Oskarżony został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, z uwagi na stan majątkowy, brak dochodów i fakt, że pozostawał w izolacji jako tymczasowo aresztowany a także z uwzględnieniem rozmiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności. O kosztach obrony z urzędu oskarżonego Sąd orzekł na podstawie art. 618 §1 kpk przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

7. PODPIS
Ewa Jethon Anna Kalbarczyk Katarzyna Capałowska

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok skazujący został zaskarżony w całości.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana